

ת"פ 10826/12/17 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 10826-12-17 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופטת הבכירה שרון לארי-בבלי

בעניין: מדינת ישראל
באמצעות ב"כ עו"ד ניר בינשטוק

המאשימה

נגד

פלוני

באמצעות ב"כ עו"ד אלי כץ

הנאשם

הכרעת דין

בפתח הדברים יצוין כי מצאתי לזכות את הנאשם מן המיוחס לו באישום השלישי, ולהרשיעו במיוחס לו ביתר האישומים. להלן נימוקיי.

כתב האישום:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום, הכולל שלושה אישומים, המייחס לו ביצוע עבירות של אלימות כלפי אשתו לשעבר (להלן- **המתלוננת**).

באישום הראשון נטען כי ביום 27.8.17 בסמוך לשעה 03:00 תקף הנאשם את המתלוננת. נטען, כי הנאשם כעס על כך ששבה לביתם בשעה מאוחרת, ואסף אותה לרכבו בעודה צועדת ברחוב לכיוון ביתם. במהלך הנסיעה ברכב סטר הנאשם למתלוננת בפניה וברגליה מספר פעמים. המתלוננת חייגה לאחיה (להלן- **ד'**) וצעקה לו שהנאשם מכה אותה, שאז לקח ממנה את מכשיר הטלפון וניתק את השיחה. בגין אישום זה מיוחסת לנאשם ביצוע עבירת תקיפה סתם-בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן- **חוק העונשין**).

באישום השני נטען כי מספר ימים לפני כן, ביום 25.08.17 בשעות הערב, תקף הנאשם את המתלוננת על רקע ויכוח בזמן ביקור שערכו בבית הוריו של הנאשם. המתלוננת יצאה מבית הוריו של הנאשם, וצעדה לכיוון ביתם, שאז הנאשם יצא בעקבותיה וסטר בפניה פעמיים. הנאשם אף איים עליה באומרו "שלא יהיה פה אנשים אני ארצח אותך". בגין אישום זה מיוחסות לנאשם ביצוע עבירות של תקיפה סתם-בן זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, ועבירת איומים, לפי סעיף

192 לחוק העונשין.

באישום השלישי נטען כי כשלושה חודשים לפני כן, במועד שאינו ידוע למאשימה, בעוד המתלוננת בחודשים ראשונים של הריונה, הכה אותה הנאשם בפניה, ראשה וגופה באמצעות אגרופים. בגין אישום זה מיוחסת לנאשם עבירת תקיפה סתם-בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

השתלשלות ההליך:

בדיון מיום 30.10.2018 כפר הנאשם במיוחס לו בכתב האישום (בפני כב' השופט י' שמעוני). ביחס לאישום הראשון, נטען כי לנאשם עומדת טענת אליבי, ומשכך לא הכה את המתלוננת ולא לקח ממנה את מכשיר הטלפון; ביחס לאישום השני נטען כי המתלוננת עזבה את הבית כשהיא בסערת רגשות ומאיימת לפגוע בעצמה, ומשכך הלך אחריה והרגיע אותה; ביחס לאישום השלישי נטען כי לא היו דברים מעולם. נוכח כפירת הנאשם במיוחס לו, הועבר אליי התיק לשמיעת ראיות.

בדיון מיום 23.12.2018 מסר ב"כ הנאשם כי טרם קיבל לידיו את כל חומרי החקירה, וכן ביקש שהות על מנת למצות את הליך המשא ומתן עם המאשימה.

ביום 05.03.19 הגיש ב"כ הנאשם בקשה בגדרה ביקש מבית המשפט להורות למאשימה להימנע מביצוע השלמות חקירה. מן הבקשה עלה כי בכוונת המאשימה לגבות עדות נוספת מן המתלוננת. המאשימה בתגובתה מסרה, כי במסגרת ראיון הכנה שנערך עם המתלוננת, מסרה האחרונה כי יש בידיה הקלטות שעשויות להיות רלבנטיות לתיק דנן, ומשכך הונחתה להגישן בתחנת המשטרה. ביום 19.03.19 התקיים דיון בבקשת ההגנה, שבסופו קיבלו הצדדים את הצעת בית המשפט, לפיה ב"כ הנאשם יהיה נוכח בהשלמת עדות המתלוננת, והוברר כי כל חומר חקירה נוסף יועבר לעיונו.

בימים 10.07.19 ו-01.12.19 התקיימו ישיבות הוכחות בתיק. מטעם המאשימה העידו המתלוננת; אחיה של המתלוננת, ד'אל; אביה של המתלוננת, מר י"א (להלן - **מר י"א**); ורס"ר נופר בן שימול (להלן - **רס"ר בן שימול**). מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו.

תמצית עדויות התביעה

המתלוננת העידה בחקירתה הראשית בדבר מערכת היחסים עם הנאשם. לדבריה, זו כללה התעללות מילולית ופיזית.

באשר לאירוע נשוא האישום הראשון, סיפרה כי באותו היום הנאשם יצא עם חבריו, והיא בילתה את הערב בביתם של אחות הנאשם וגיסו (להלן - **ת' ו-א'**), מבלי שגילתה על כך לנאשם. לדבריה, סיפרה לנאשם כי היא שוהה בבית אחיה,

ד', שכן אילו הייתה מגלה לו כי היא שוהה בבית אחותו, שאז "זה יהיה בעייתי". בסיום האירוח באותו הערב, הסיע אותה א' לרחוב ליד הבית. המתלוננת החלה צועדת לכיוון הבית, שאז הנאשם חיכה לה ברכבו. כשהם ברכב חטף הנאשם את מכשיר הטלפון הנייד שלה מידה. באותם רגעים, כך מסרה, החל הנאשם לנבל את פיו, להרביץ לה ואף לאיים שישרוף לאביה ולאחיה את הבית: "התחיל לאיים עליי, לצעוק עליי, הרביץ לי ונסע במהירות, הוא אמר לי שהוא הולך לשרוף להורים שלי ולאחי את הבית" (עמ' 10 לפרוט', ש' 6-7). אז, הנאשם צלצל אל ד', אחיה של המתלוננת, על מנת לוודא כי אכן המתלוננת שהתה בביתו כפי שמסרה לו. לדבריה, באותו הרגע החלה צועקת "הוא מרביץ לי", שאז הנאשם מיהר לנתק את השיחה. ד' ניסה להתקשר לנאשם, אולם האחרון לא ענה לו. כל אותו זמן, כך לדברי המתלוננת, המשיכו בנסיעה, והנאשם הכה אותה באגרופים ובסטירות לידיים ולפנים (עמ' 11 לפרוט', ש' 11). בעודם עומדים ברמזור אדום, סימנה המתלוננת לשוטרי מג"ב ששהו במקום לעצור, אלה האחרונים חסמו את רכבו של הנאשם ועצרו אותו. למקום הגיעו שוטרים נוספים בעקבות פנייתו של ד' אחיה למוקד 100.

באשר לאירוע נשוא האישום השני, המתלוננת מסרה כי ביום 25.8.18 שהו בבית הוריו של הנאשם עד שעה מאוחרת. בשלב מסוים ביקשה המתלוננת לשוב לביתם, אולם הנאשם לא שעה לה. בשלב מסוים, החליטה המתלוננת לעזוב לבדה. המתלוננת יצאה מן הבית, הנאשם יצא אחריה כשהוא אוחז כוס שתייה בידו. לדברי המתלוננת, הנאשם שפך עליה את כוס השתייה, קילל אותה והרביץ לה. בעודה בוכה המשיכה המתלוננת בהליכה לכיוון ביתם, כשהנאשם הולך אחריה. בשלב מסוים התיישבה המתלוננת בגן משחקים וביקשה מהנאשם שייתן לה מספר דקות להירגע. בעודה יושבת בגן המשחקים "הוא לא הפסיק להשפיל אותי, וכמה אני מסכנה וכמה אני גרועה, ואני גרה בפסגת זאב וזה לא שווה כלום, אני מכוערת ואני אומללה, ואין לי השכלה" (עמ' 14 לפרוט', ש' 24-25). בהמשך, החלה המתלוננת ללכת לכיוון יער סמוך, הנאשם הלך אחריה ולא חדל מלהכות אותה באמצעות "סטירות, אגרופים, בעיטות, לא משנה, הכל" (שם, ש' 35). עוד העידה כי בעודם ביער איים עליה הנאשם באומרו לה "אל תהרגי את עצמך ביער, עוד מעט כשלא יהיו פה אנשים אני ארצח אותך" (עמ' 15 לפרוט', ש' 4-5).

באשר לאירוע נשוא האישום השלישי, המתלוננת סיפרה בעדותה כי במהלך מערכת היחסים עם הנאשם עברה שלוש הפלות. באחד מן ההריונות, ישבה על המיטה, הנאשם דחף אותה, התיישב עליה ונתן לה אגרופים בפנים (עמ' 16 לפרוט', ש' 28-30). המתלוננת תיארה כי זכור לה ששאלה את הנאשם האם הוא מתכוון להרביץ לילדיו בעתיד אם יעשו משהו שלא מוצא חן בעיניו, וזה השיב לה שכן.

מעדותה של המתלוננת עולה כי הגיעה לראשונה לתחנת המשטרה לאחר האירוע נשוא האישום הראשון (שהוא האחרון מבחינה כרונולוגית), בגדרו עירבה המתלוננת את שוטרי המג"ב בהם הבחינה מרכבם. המתלוננת הגישה תלונה נגד הנאשם עוד באותו לילה, שאז הגיעו לתחנת המשטרה בני משפחתה. עוד מסרה בעדותה כי למחרת היום בשעה 10:00 לערך ניגשה בשנית לתחנת המשטרה בהנחיית אביה על מנת לבטל את התלונה "הוא (מר י"א, אביה של המתלוננת-ש.ל.ב) אמר לי שהולכים לבטל את זה. התנגדתי. הלכתי איתו. ניסיתי לגמד כל מה שהיה, אמרתי שהייתי נסערת, שהגזמתי עם התיאורים. זה לא נכון. כל מה שאמרתי בפעם הראשונה היה" (עמ' 11 לפרוט', ש' 35-36). המתלוננת ניגשה לתחנת המשטרה פעמיים נוספות, והדבר יובא בהרחבה בהמשך הדברים.

מר י"א, אביה של המתלוננת, העיד בחקירתו הראשית כי בליל האירוע נשוא האישום הראשון קיבל שיחת טלפון מבנו ד' או מאביו של הנאשם, ומשכך הגיע אל תחנת המשטרה עוד באותו הלילה. מר י"א סיפר כי שמע מהמתלוננת ומבני

משפחה אחרים "שהוא היה מרים ידיים וכל מני דברים כאלה" (עמ' 48 לפרוט', ש' 14-15). את המידע קיבל, כאמור, הן מהמתלוננת והן ממשפחתו של הנאשם עצמו שביקשו ממנו לשים לב. הובהר, לבסוף, כי המדובר בגיסו של הנאשם, א' "אני יכול להגיד כי זה נמצא בהקלטה. אחד הגיסים שלו, א'" (עמ' 49 לפרוט', ש' 21). בהמשך, סיפר מר י"א כי ההחלטה להגיע בבוקר שלאחר האירוע לתחנת המשטרה ולבטל את התלונה הייתה יוזמה שלו, וכשנשאל מדוע עשה כן השיב "אמרתי מההתחלה שריחמתי עליו" (עמ' 51 לפרוט', ש' 2) וכן "המשפחה שלו התקשרה אליי וביקשה שאני אגיד לה לבטל" (שם, ש' 6).

ד', אחיה של המתלוננת העיד כי בליל האירוע נשוא האישום הראשון, בסביבות השעה שלוש בלילה, קיבל שיחת טלפון מהנאשם, כאשר שמע ברקע את אחותו צועקת וצורחת שהנאשם מרביץ לה. לדבריו, הנאשם ניתק את השיחה במהרה, שאז ד' צלצל אליו חזרה והבהיר לו שאם לא יספר לו מה קרה, הוא יתקשר למשטרה (מה שלבסוף אכן עשה). ד' תיאר כי הסיבה לפיה המתלוננת מסרה שהיא מבילה בבית אחיה ולא אצל ת' וא' נעוצה בכך שהאחרונים ביקשו שלא לסבך אותם עם אביו של הנאשם "אז צ' (המתלוננת- ש.ל.ב) אמרה לי שאני אגיד שהיא היתה אצלי כדי שהם לא יסתבכו עם האבא וזו הסיבה שהיא התקשרה אליי" (עמ' 56 לפרוט', ש' 4-5). בעדותו הבהיר ד' כי מעולם לא ראה בעיניו את הנאשם מכה את המתלוננת, אולם היא הייתה יוצרת עמו קשר "ומספרת לי כל פעם שהוא היה מכה אותה והיה תקל ביניהם" (עמ' 56 לפרוט', ש' 10-11). עוד עולה כי ד' העביר למשטרה הקלטות של שיחות טלפון שהקליט: שיחת טלפון שערך עם ת' וא' (אחותו של הנאשם ובעלה), וכן את שיחת הטלפון שלו עם הנאשם מיום האירוע נשוא האישום הראשון. תוכן השיחות יובא בהרחבה בהמשך הדברים.

תמצית עדות ההגנה

הנאשם העיד כי בליל האירוע נשום האישום הראשון חזר בסביבות השעה 01:00 לביתם המשותף. כשהגיע, הבחין כי הבית ריק וסבר שהמתלוננת בחדר הרחצה. בשלב מסוים, החל להתקשר אליה שוב ושוב, עד שלבסוף ענתה לו המתלוננת ואמרה לו שהיא במונית בדרכה הביתה. לאחר מכן התקשר אליה הנאשם בשנית, שאז מסרה לו המתלוננת שהיא בבית וניתקה. בשלב זה, חיכה לה הנאשם מחוץ לביתם, אולם החליט כי הם אינם יכול להמשיך להתגורר יחד ושרק אחד מהם יישאר ללון בבית. לאחר דין ודברים, הוחלט כי הנאשם יסיע את המתלוננת ברכבו. בשלב מסוים, בעודם עומדים ברמזור אדום בצומת הבנקים, החלה המתלוננת לצעוק על הנאשם ולבקש ממנו שייקח אותה לבית מלון. הנאשם סירב לעשות כן ואז "עומד לידנו רכב של מג"ב כלום לא קורה. פתאום היא מתחילה לצעוק סתם סתם. היא פתאום סימנה להם עם היד. הם פתחו את החלון ושאלו את צ' מה קרה? באתי לדבר ואמרו לי לסתום" (עמ' 78 לפרוט', ש' 2-4).

ביחס לאישום השני, הנאשם העיד כי באותו הערב אכלו ארוחת שישי בבית הוריו. לדבריו, המתלוננת לא הייתה מרוצה מרצונו של הנאשם להישאר בבית הוריו לזמן נוסף, שאז יצאה משם על דעת עצמה ולבדה. הנאשם יצא אליה, ביקש ממנה להמתין, והמתלוננת השיבה כי תמתין לו על ספסל. הנאשם עלה בשנית לבית הוריו, נפרד ממשפחתו והשניים החלו ללכת לכיוון הבית. במהלך הליכתם המשותפת, המתלוננת לא דיברה איתו, והחלה לבכות ללא סיבה. לדבריו, המתלוננת לא הייתה נחמדה לאנשים שהציעו לה מים, ובהמשך אף רצה לכיוון הכביש ואיימה כי תתאבד. לדבריו, הוא רץ לכיוונה, תפס אותה וחיבק אותה. הנאשם הכחיש מכל וכל כי הכה אותה באותו ערב.

ביחס לאישום השלישי, הנאשם הכחיש את המיוחס לו. לדבריו, האירוע בגדרו נאלצו לבצע הפסקת הריון היה קשה עבורו, ואף ציין כי "להגיד דבר כזה הגענו לשפל באמת" (עמ' 79 לפרוט', ש' 18).

הערה מקדמית

אני מוצאת לנכון להעיר מספר הערות בדבר מאפייניהם המובנים של הליכים העוסקים בעבירות אלימות בתא המשפחתי, וזאת כדי להדגיש את אופן בחינת הראיות בתיקים מסוג זה, ובכללם בתיק שבפניי.

דומה כי לא יכול להיות חולק בדבר המאפיין המרכזי של עבירות אלימות בתא המשפחתי, ובפרט אלימות כלפי בת זוג, והוא שהן עבירות המתרחשות רחוק מעיני הציבור, באופן סמוי ושקט. האירוע האלים מתרחש במרבית המקרים כאשר נוכחים אך שני הצדדים לאירוע: הפוגע והנפגע, ומבלי שנוכחים עדי ראייה. לא בכדי, איפוא, מרבית תיקי האלימות במשפחה הינם תיקים המושגתים על ממצאי מהימנות, בבחינת "גרסה מול גרסה" (ראו ב-ע"פ 1275/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 01.09.2009), בפס' 32).

מאפיין נוסף ותדיר בהליכים מעין אלה הוא חזרתה של הנפגעת מתלונתה במהלך עדותה בבית המשפט. חזרה זו מהודעתה במשטרה הינה דבר שבשגרה במקרים רבים של אלימות במשפחה, ומבטאת, לרוב, את הפחד מפירוק התא המשפחתי ומן הקשיים הברורים הנתועים במהלך כזה. הדבר תואר בבהירות וברגישות בדבריו של כב' השופט רובינשטיין:

"קשה לילך במידותיו של שוכן שחקים שהוא בוחן כליות ולב, אך נדמה כי המתלוננת מצויה במצב של דואליות, שכנראה אופיינית במצבים כאלה - אשר משתקפת גם בפעולותיה. בצד החשיבות שהיא מקנה לשימור התא המשפחתי והכלכלי, מצויה האימה מהמשיב - החוזר כ"מנטרה" באוזניה "דלת נסגרת דלת נפתחת", היינו, שהייתו מאחורי סורג ובריש זמנית, וזאת נוכח תחושתה שקצרה ידן של המערכות הציבוריות מהושיע אותה. על רקע זה יש להבין מדוע העדיף בית המשפט קמא את הודעותיה של המתלוננת במשטרה על פני העדות שמסרה בפניו..." (ע"פ 11847/05 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 23.07.07), בסעיף כ"ב (להלן - **עניין פלוני**)).

בהמשך ישיר, הרי שלא אחת חזרתה של הנפגעת מתלונתה היא תולדה של לחצים אינספור שהופעלו עליה לעשות כן. בני משפחה, חברים וגורמים שלישיים אחרים פונים אל הנפגעת, לעיתים בדרישות ואיומים, והכל בתואנה כי ניתן לפתור את המחלוקות "בתוך המשפחה". מתחים אלה המופנים כלפי הנפגעת גורמים לא אחת לשינויים בגרסתה, ונועדו לספק את אותם גורמים שלישיים. רצונה של הנפגעת, האומץ שהפגינה במתן תלונתה - נעלמו כלא היו. סוגיה זו אף היא אוזכרה בפסיקה: "בצד האיומים והלחץ שמפעיל - כחזון נפרץ - נאשם על המתלונן או המתלוננת נגדו, בני משפחה או הקרובים לו כי יחזרו בהם מהודעותיהם, קיימת מורכבות רגשית מכבידה, הנובעת ממערכת היחסים המשפחתית, והמדרבנת את המתלוננת, או המתלונן לחזור בהם מהודעתם. הכרזתם של חלק ניכר כל כך מן המעורבים כעדים עוינים

אומרת - ובעוצמה - דרשני" (עניין פלוני, שם).

זאת ועוד; בספרות המשפטית הובאה לא אחת האמביוולנטיות שחוזה נפגעת אלימות במשפחה, בגדרה מקור האיום והסכנה בחייה הוא גם מקור האהבה והתמיכה שלה. מטבע הדברים, ההליך הפלילי שם במוקד הדיון את המעשה הפלילי בגינו נותן הפוגע את הדין בגין המיוחס לו, ואין בכוחו לאפשר פריסה רחבה של מערכת היחסים הזוגית, הכוללת, לצד הכאב וההרס, גם רגעי אהבה ושמחה (להרחבה ראו: הדר דנציג-רוזנ ג דנה פוגץ' "על דילמת ההתחשבות בבקשתן של נשים החיות בצל האלימות להקל בענישת הפוגע" מחקרי משפט כו, 589 (2010)).

אין באמור לעיל כדי לשנות במאומה מן הדרישה הבסיסית במשפט הפלילי- הוכחת אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר. הדברים האמורים הם בבחינת רקע לאופן בחינת עדותה של המתלוננת, כמו גם בחינה ראייתית של התיק. משכך, ברי כי ייתכנו מצבים בהם תתגלה תלונתה של הנפגעת כשקרית, שמטרתה ניצול ההליך הפלילי במסגרת סכסוך זוגי, כמו גם מצבים בהם הגם שלא נדרשת תוספת ראייתית לצורך הרשעה, יידרש בית המשפט לתוספות כאמור נוכח סתירות או פערים העולים מן העדות הנשמעת בפניו.

דין

כאמור, עניין לנו בתיק נוסף של אלימות במשפחה, המבוסס ברובו על עדויות המעורבים ובחינת מהימנות העדויות. כמצוין לעיל, ולנוכח ייחודיות תיקים מעין אלה, נדרש בית המשפט לבחון את העדויות המובאות בפניו בדקדוק רב, ולבחון האם יש בהן כדי הרשעה בפלילים. למלאכה זו אגש מיד.

א. עדותה של המתלוננת

עדותה של המתלוננת בבית המשפט כללה מידע רקע הקשור למערכת היחסים שלה ושל הנאשם, אשר אינו קשור במישרין לעובדות כתב האישום ולמיוחס לו. הדבר ברור ומוכן בנסיבות בהן בוחנים מעשה אלימות הנטוע, הלכה למעשה, במערכת היחסים הזוגית בין השניים. עולה מן העדות כי המתלוננת התחתנה בגיל 18 וחצי לערך, ובינה לבין הנאשם קרבה משפחתית מסוימת. נישואיהם החזיקו פרק זמן של כשנה עד אשר התגרשו, באופן שהוביל אף לאי אילו סכסוכים במסגרת המשפחתית המורחבת. נתון זה הינו בעל חשיבות מסוימת בנסיבות העניין, שכן הוא קשור בקשר הדוק לניסיונות בני משפחתה של המתלוננת להביאה לתחנת המשטרה על מנת לבטל את תלונתה, כמפורט להלן.

לאחר ששמעתי את עדותה של המתלוננת, חקירתה הנגדית (וכן חקירתה הנגדית המשלימה) התרשמתי כי יש בדבריה גרעין מבוסס ויציב של אמת. במהלך עדותה בבית המשפט ניכרת הייתה תחושת כעס ועלבון כלפי הנאשם, ונדמה כי נותרה טינה של ממש שלה כלפיו, באופן שיש והוביל להקצנה והגזמה מסוימת בדבריה. ברם, אין בליבי ספק כי גרעין עדותה- אמת ויציב הוא. אין לכחד, כי במצב דברים בו קיימים מתחים ניכרים בין השניים, הרי שעל בית המשפט לבחון שבעתיים את תוכן עדותה של המתלוננת, כמו גם לתור אחר ראיות נוספות המחזקות את דבריה, ובכך להימנע מניסיון להטיל על הנאשם אחריות למעשים שלא ביצע.

ב"כ הנאשם הקדיש זמן ניכר בחקירותיו הנגדיות לאיתור פערים וסתירות משמעותיות, מהן ניתן יהיה להיבנות. במכלול הסתירות והפערים, אינני שותפה לדעתי כי אלה מובילים למסקנה כי מדובר בדברי שקר של המתלוננת. כך, עומתה המתלוננת עם העובדה כי בתלונתה הראשונית מיד לאחר האירוע נשוא האישום הראשון (נ/1) סיפרה על מקרי אלימות פרטניים, בעוד בעדותה בבית המשפט תיארה מציאות בגדרה סבלה מאלימות קבועה- הן פיזית והן נפשית-רגשית (ראו למשל בעמ' 22 לפרוט', ש' 34). המתלוננת השיבה כי היו הרבה מקרי תקיפה, ואילו בתלונתה סיפרה על אלה שזכרה "אמרתי מהרגע הראשון שהיה הרבה מקרי תקיפה, שזה היה כמעט על בסיס שבועי, אבל פה סיפרתי על שני מקרי תקיפה האחרונים שאני זוכרת הגדולים" (שם, ש' 35-36).

יתר על כן, נדמה כי בעדותה בבית המשפט תיארה את מערכת היחסים בינה לבין הנאשם כקשר שכלל בעיקר סבל, כאב ואכזבה. בתוך כך, עומתה עם מידע לפיו היו אף רגעי שמחה ופיוס מצידה. אינני סבורה שיש בסתירות אלה ממש. כפי שתואר לעיל, אכן עולה רושם ברור כי המתלוננת שרויה בתחושת ניצול וחשה כעס רב כלפי הנאשם, וברי כי במהלך עדותה לא תתאר דווקא את רגעי הנועם והכבוד ששררו ביניהם.

נקודה מרכזית בחקירתה הנגדית עסקה בשאלת עוצמת האלימות אותה הפעיל הנאשם כלפיה, ובכך שכל אותן סתירות ואגרופים בפניה לא הותירה בה סימנים. המתלוננת השיבה באופן ברור ונהיר כי אין המדובר באלימות שהותירה בה סימנים נראים לעין, וכי לרוב מדובר היה במכות יבשות: "אני אמרתי את זה גם בחקירה. הבן אדם לא ניסה להרוג אותי והוא יודע מה הוא עושה, הוא לא ניסה להשאיר לי סימנים, הוא לא השאיר לי שום דבר להקליט אותו או לצלם אותו" (עמ' 23 לפרוט', ש' 11-12) וכן "לא כל אחד שמרביץ צריך להיות לו סימנים עם כל הכבוד, וגם לא הוכחות" (עמ' 26 לפרוט', ש' 26). התרשמתי כי העובדה שלא נותרו סימני אלימות על פניה או על גופה, אין בהם כדי להוביל למסקנה לפיה עסקינן בעדות שקרית מן היסוד. המתלוננת אף יכלה להעיד כי היו סימנים מוסתרים או חבויים, אולם תיארה את הדברים כהווייתם, ולפיהם המדובר היה באלימות שכללה בעיקר סתירות ואגרופים שלא הותירו סימנים. לעניין זה אף ראוי לציין כי לנאשם מיוחסות עבירות אלימות ברף הנמוך ביותר- תקיפה סתם, וממילא אין טענה שנגרמו למתלוננת חבלה של ממש או בכלל.

באשר לכמות האלימות שספגה; אכן אין לכחד כי עולים פערים מסוימים בשאלת כמות הסתירות והשימוש באגרופים. בתלונתה הראשונית (נ/1) שהוגשה לשם הדגשת הסתירות בגרסתה, מסרה המתלוננת כי באירוע נשוא האישום הראשון הכה אותה הנאשם 5-6 סתירות (נ/1, ש' 32). עם זאת, בחקירתה הנגדית מסרה כי הנאשם הכה אותה גם באגרופים (עמ' 34 לפרוט', ש' 10-12). המתלוננת הסבירה את הפער בכך שחשה לחץ ממשי בהגיעה למשטרה בפעם הראשונה בבחינת "פחד מוות" (עמ' 34 לפרוט', ש' 25). ביחס לאירוע נשוא האישום השני שהתרחש ביציאתם מבית הוריו של הנאשם, מסרה המתלוננת בתלונתה הראשונית כי הנאשם הלך אחריה "ואז הוא בא אחרי ברחוב רבדים ליד הבית של ההורים שלו והוא התחיל עם האלימות הוא נתן לי סתירות לכיוון הפנים שלי. הוא נתן לי 2 סתירות" (נ/1, ש' 62-64). מנגד, בחקירתה הנגדית ביחס לאישום זה מסרה המתלוננת כי המכות באירוע זה היו לכל אורכו (עמ' 35 לפרוט' ש' 1-3).

עיון בעדותה של המתלוננת מלמד על פערים מסוימים בכמות האלימות שספגה לטענתה, אולם אינני סבורה שיש בפערים כדי להוביל לקריסת גרסתה. כלל ידוע הוא כי לא כל סתירה או פער בעדויות יוביל אוטומטית לפסילת העדות

או מתן משקל אפסי לה. יתר על כן, אני סבורה כי את הפערים האמורים יש לייחס לאלמנט ההעצמה בעדותה של המתלוננת, אשר ניכר כי מחד ניסתה להעצים את מעשיו של הנאשם ואת ממד ההשפלה שחשה, אולם מאידך התרשמתי כי קיימת הבנה מצידה כי אין המדובר באלימות ברף הגבוה. ניכר היה שבעדותה בבית המשפט ניסתה המתלוננת להדגיש את הפגיעה בכבודה, שייתכן ונבעה גם מהתנהלות כללית ופוגענית מצדו של הנאשם אף מבלי שנקט באלימות פיזית, וכן ניכר כי חיפשה הכרה בפגיעות אלה.

אכן, יש בהתנהלות המתלוננת והסתירות האמורות זו כדי להעלות חשד ראשוני בדבר רצון לנקום את כאבה ולהקציף מעל הנדרש את האירועים, אולם אינני סבורה כי זהו המקרה, כי אם רצונה של המתלוננת בצדק ובהכרה במה שחוותה "זה לא המטרה שלי שהוא ישלם. זה המטרה של המדינה, יש כל כך הרבה נשים מוכות, שאני פחדתי לדבר. אני הייתי אישה מוכה. הייתי בדיכאון אחרי הגירושין. אתה מדבר איתי על שתי סטירות או הרבה סטירות" (עמ' 35 לפרוט', ש' 26-28). מכל מקום, הסברה של המתלוננת בדבר תלונתה הראשונית, לפיה חששה ונלחצה ממך המעמד, מקובל עלי וברור בנסיבות העניין. המדובר בתלונתה הראשונה של המתלוננת על אשר עברה, וייתכן כי העובדה שבשלב זה טרם גיבשה את עמדתה בדבר המשך עתידה עם הנאשם, הוביל אותה לכדי מסירת גרסה מתונה יותר.

דוגמה נוספת הקשורה לפערים האמורים בין תלונתה הראשונית לבין עדותה בבית המשפט נוגעת לאירוע נשוא האישום השני, שהתרחש לאחר שהשניים שהו בבית הוריו של הנאשם. בעדותה בבית המשפט תיארה כי עם עזיבתה את בית הוריו, הנאשם הלך אחריה ושפך עליה כוס חד פעמית שהכילה שתייה מתוקה. בתלונתה הראשונית (נ/1) לא נמצא זכר לכך. המתלוננת העידה בחקירתה הראשית והסבירה כי במועד הגשת התלונה "אמרתי יותר את הדברים העיקריים שהיו, דיברתי יותר על מקרים ספציפיים. לא שיש פה שוני בין הדברים שם, אני חושבת שיותר אמרתי את זה בחותך יותר" (עמ' 19 לפרוט', ש' 6-9). אני מוצאת שיש ממש בהסבר זה. בתלונתה הראשונית, מסרה את גרסתה מיד לאחר האירוע נשוא האישום הראשון. עיון בתלונה זו מלמד כי המתלוננת עצמה לא נשאלה שאלות היורדות להתרחשות המדויקת של הדברים, וניתנה לה האפשרות למסור גרסה פתוחה. אינני רואה בכך משום פגם היורד לשורשו של עניין שיש בו כדי להעיד על גרסה שקרית.

יש לשוב ולהדגיש כי לא לכל סתירה בגרסת המתלוננת יש לייחס משקל המוביל לפגיעה במהימנות עדותה, וכי ישנן סתירות אשר מובנות בנסיבות העניין. כך למשל, במסגרת האישום הראשון עימת ב"כ הנאשם את המתלוננת בכך שבתלונתה הראשונית (נ/1) מסרה לשוטרים "בשלב שאנחנו נוסעים ברכב בדרך חברון הוא הרביץ לי הוא נתן לי מכות וסטירות בידיים שלו ופגע ברגלי שלי ובפנים שלי" (נ/1, ש' 16-17), בעוד בעדותה בבית המשפט מסרה "הוא הרביץ לי לאורך כל הדרך, מהרגע שעליתי לאוטו" (ש' עמ' 36 לפרוט', ש' 18). כאמור, אינני מוצאת בפער זה משום פגיעה מוחלטת במהימנות גרסתה, שכן ממילא במהלך ניסיונותיו של הנאשם ליצור קשר עם ד'ת', אחיה, ייתכן ולא הכה את המתלוננת, והחל להכותה עם הגעתם לדרך חברון. מכל מקום, האמור בפסקה הקודמת בדבר דבריה של המתלוננת רלבנטי גם לסתירה זו.

גרסאותיה של המתלוננת

כעולה מחומר הראיות, המתלוננת מסרה 4 הודעות במשטרה. הראשונה היא תלונתה מיום האירוע נשוא האישום

הראשון (נ/1), אשר הוגשה על ידי ההגנה לצורך הדגשת הסתירות כפי שהובא לעיל. נראה כי גרסה זו אף עמדה בבסיסו של כתב האישום.

הודעתה השנייה של המתלוננת נמסרה בבוקר שלאחר האירוע (ת/7). כאמור, המתלוננת העידה כי בבוקר שלאחר האירוע, ובהנחיית אביה, ניגשה לתחנת המשטרה על מנת לבטל את התלונה. בהודעה זו מסרה המתלוננת כי "רציתי לשנות את מה שמסרתי לכם בגלל שהייתי נסערת ולא שמתי לב, קודם כל שהוא- בעלי אלירן לא איים עלי, כאילו כן היה מה שאמרתי כן היה אבל הגזמתי כאילו ממש הגזמתי" (ת/7, ש' 1-3). כמו כן, חזרה בה המתלוננת מן התלונה בדבר האיומים של הנאשם כלפיה, ומסרה כי האלימות שספגה הייתה מינורית "אמרתי שהיו סטירות ברגליים ובפנים וזה לא כמו שאמרתי סטירות אני משנה את עצמי זה היו מכות קלות, יותר קלות מסטירות הגזמתי אני לא רוצה שיחשבו סטירות סטירות" (ת/7, ש' 8-9). באשר לאיומים שספגה ממנו, מסרה המתלוננת כי הנאשם לא איים כי ירצח אותה אלא "הוא אמר לי שהוא יפרק אותי" (ש' 45). כאשר נשאלה שוב האם הוכחה על ידי הנאשם מסרה "אלירן הכה אותי בצורות לא כמו שאמרתי בכלל, הוא הכה אותי לא ברמות שאמרתי" (ש' 27). במסגרת הודעתה זו, הוברר על ידי המתלוננת כי בתחנה נוכחים כמה מבני משפחתה ובני משפחתו של הנאשם, אולם אלה לא ניסו להניא אותה מהגשת תלונה אלא "רק לסדר את השלום בית וזה רק בנושא הגירושים לא בנושא הזה" (ש' 20).

הודעתה השלישית של המתלוננת נמסרה על ידה ביום 21.02.19 (נ/5), בגדרה ביקשה לבטל את התלונה נגד הנאשם. לדבריה "אני רוצה לצאת מכל הסיפור הזה, זה כבר שנה וחצי כל התהליך הזה ודוחים את זה כל הזמן" (ש' 4). עם זאת, הובהר על ידי כי תוכן תלונתה הראשונה הוא אמת, בעוד תוכן תלונתה השנייה (במסגרתה ביקשה לגמד את מעשיו של הנאשם) אינו אמת "באתי לאחר כמה שעות וניסיתי לגמד את הדברים מתוך לחץ שהפעילו עליי הצד של הגרוש שלי" (ש' 6-7). הובהר כי ההליך מקשה עליה נפשית, כמו גם על יתר בני משפחתה.

הודעתה הרביעית של המתלוננת מיום 04.03.19 עסקה, בעיקרה, בשאלת ההקלטות שמסרה בתחנת המשטרה במסגרת השלמות חקירה שבוצעו בתיק, והדברים יובאו בהמשך.

במסגרת עדותה בבית המשפט העידה המתלוננת, כאמור, כי הגיעה למסור את הודעתה השנייה בהנחיית אביה, שביקש ממנה לבטל את התלונה. בתוך כך תיארה כי מר י"א, אביה, קיבל פניות מבני משפחתו של הנאשם "אבא שלי לא רצה מהתחלה שנפגע בהם בשום צורה, הוא רצה לסיים את זה בצורה יפה. גם אני כשבאתי בבוקר שוב פעם, באתי ואמרתי שהגזמתי והתחלתי לגמד דברים, זה לא נכון" (עמ' 33 לפרוט' ש' 34-36).

לאחר שמיעת עדותה של המתלוננת, כמו גם עדויות יתר המעורבים, אני מוצאת את הסברה של המתלוננת כן ואמין. מסקנה זו נשענת בראש ובראשונה על עובדה כי גם בהודעתה השנייה המתלוננת לא חזרה בה מגרסתה בדבר האלימות שהפנה כלפיה הנאשם, אלא רק מסרה כי הגזימה בתיאורה. כך, מסרה כי אכן הייתה אלימות מצדו, כמו גם איום כי "יפרק אותה", אולם לא בהיקף כפי שתיארה בתלונתה הראשונה מספר שעות לפני כן.

זאת ועוד; הסברה של המתלוננת לפיו מסרה את הודעתה השנייה בעקבות הנחיית אביה, אומת בעדותו של מר י"א,

אביה. בעדותו סיפר כי הוא זה שביקש ממנה לגשת לתחנת המשטרה לבטל את התלונה, בעקבות פניות של בני משפחת הנאשם. מר י"א העיד מפורשות כי הוא זה שביקש ממנה לבטל את התלונה משתי סיבות עיקריות. האחת "אמרתי מהתחלה שריחמתי עליו" (עמ' 51 לפרוט', ש' 2), והשנייה כי "המשפחה שלו התקשרה אליי וביקשה שאני אגיד לה לבטל" (שם, ש' 6). בחקירתו הנגדית הובהר עוד כי ההחלטה הייתה של המתלוננת, אולם בעקבות שיחה שערכו ושכנועים מצדו "היא החליטה, ישבתי איתה, דיברתי איתה, שכנעתי אותה והיא החליטה" (עמ' 52 לפרוט', ש' 5-6). עדותו של מר י"א הותירה בי רשם מהימן ביותר. ניכר היה הקושי הרב שחוזה במתן עדות בבית המשפט, ובפרט נוכח העובדה כי מדובר בקרבה משפחתית בינו לבין הנאשם. מר י"א תיאר כי מלכתחילה חשש מן השידוך בין המתלוננת בתו לנאשם, ובפרט נוכח החשש שמא הדברים יובילו לשבר בין המשפחות. בסופו של יום, הרכין ראשו והודה כי ניסה לשכנע את בתו לבטל את התלונה, ונחה דעתי כי אכן כך היה.

לקראת דיון ההוכחות מיום 01.12.19, ביקש ב"כ הנאשם לחקור נגדית את המתלוננת ומר י"א בשנית. במסגרת חקירתה הנגדית המשלימה של המתלוננת, נשאלה בדבר מידע שמסרה בחקירתה הראשית הנוגע לכך שהיו מצבים בהם הנאשם היה נועל אותה בביתם. במסגרת החקירה הנגדית המשלימה עומתה המתלוננת עם העובדה שמדובר במנעול פרפר ולא במנעול רגיל. המתלוננת הסבירה כי ישנן שתי דלתות "אחת של היציאה מהבית ואז יש שתי יחידות דיור ואז יש דלת פלדלת של הבניין" (עמ' 74 לפרוט', ש' 20). לדבריה, נעילתה בבית הייתה מתבצעת בשני אופנים. האחד, כאשר הנאשם היה נשאר בבית והיה נועל את דלת הדירה ומותיר אותה מחוצה לה בעודו יושב ליד הדלת. השני, כאשר הנאשם היה יוצא מן הבית, ונועל את הדלת החיצונית של כלל יחידות הדיור.

המידע האמור עמו עומתה המתלוננת אינו קשור לעובדות כתב האישום המיוחס לנאשם, אלא נועד בעיקרו ללמד על חוסר מהימנותה של המתלוננת, ועל הגזמה בדבריה באופן שיוביל להענקת משקל אפסי לעדותה. כאמור, אינני שותפה לדעה זו. כפי שכבר הובא לעיל, ניתן למצוא הגזמה והקצנה במסגרת בחינת הסכסוך בין המתלוננת לנאשם, אולם לא ראיתי כיצד יש בנתון זה כדי למוטט את גרסתה כולה, ובפרט נוכח חיזוקים רבים נוספים שיפורטו מיד בסמוך.

ב. עדותו של מר י"א

כמצוין לעיל, מר י"א הוא אביה של המתלוננת. התרשמתי כי עדותו מהימנה ואמינה, וניתן לראות בה עדות המחזקת את גרסת המתלוננת בדבר אלימות שהופעלה נגדה על ידי הנאשם. מר י"א תיאר את הקשר בין המשפחות, וקל היה להבחין בקושי שחוזה במעמד מתן עדותו נגד הנאשם.

בעדותו תיאר כי מלכתחילה התנגד לקשר בין השניים, מתוך חשש כי הדבר ישפיע על המשפחה כולה "פחדתי מאוד מהמשפחה וכל הדברים האלה" (עמ' 49 לפרוט', ש' 28) וכן "שלא יהיה כמו שהיה עכשיו, דבר שיפרק את כל המשפחה, כל המשפחה מפורקת" (שם, ש' 30). עוד הוא תיאר כי לאחר שהמתלוננת, בתו, מסרה את תלונתה הראשונה, ניסה לשכנע לבטלה על מנת לפתור את הבעיות בתוך המשפחה, כפי שכבר צוין.

באשר לאלימות שהפעיל הנאשם כלפי המתלוננת, מר י"א העיד כי שמע מביתו ומבני משפחה נוספים כי הנאשם מכה אותה "הוא היה צעיר מדי. הוא עשה דברים, הוא חשב שהוא יכול לעשות מה שהוא רוצה והוא עשה מה שהוא רוצה.

אני לא ראיתי, מה ששמעתי ממנה ומהמשפחה שהוא היה מרים ידיים וכל מני דברים כאלה" (עמ' 48 לפרוט', ש' 13-15). יתר על כן, תיאר כיצד המתלוננת נהגה לשוחח איתו טלפונית בלילות כשהיא לבד ומפחדת (עמ' 50 לפרוט', ש' 3). למעלה מכך, מר י"א תיאר כי בני משפחתו של הנאשם עצמו היו פונים אליו על מנת שישים לב לבתו. אזהרות אלה הובאו לידיעתו מפי א', גיסו של הנאשם (עמ' 49 לפרוט', ש' 21).

אני מוצאת להדגיש כי בעדותו של מר י"א לא היה משום ניסיון להתחשבן עם הנאשם- ההיפך הוא הנכון. בעדותו הביע כלפיו חמלה ואף צער כי הדברים התדרדרו לנקודה זו. ניכר כי מעדיף היה אילו היה הסכסוך בין המתלוננת לנאשם נפתר מחוץ לכותלי בית המשפט.

ג. עדותו של ד'

ד' הוא אחיה של המתלוננת. ההתרשמות מעדותו דומה להתרשמות מעדות מר י"א, אביהם. בעדותו הדגיש כי הופעל עליו לחץ של ממש להימנע מלפגוע בנאשם ולהזיק לו "אמא שלו התחננה אליי, היא הורידה דמעות, אמרתי ננסה לסיים את זה בשלום, אני לא אזיק לו, נגיד שבסדר היתה מעידה וזה, אני לא אזיק לו" (עמ' 56 לפרוט', ש' 6-8). עם זאת, בהודעתו השנייה (ת/8), ולאחר שהבין כי הסכסוך מתפתח ומתרחב, החליט כי יאמר את האמת. לדבריו, הנאשם מעולם לא הכה את אחותו מול עיניו, אבל תיאר כי המתלוננת נהגה לספר לו על אירועים נקודתיים וסכסוכים ביניהם.

כאמור לעיל, במסגרת האישום הראשון, הנאשם יצר קשר עם ד' מיד עם עלייתה של המתלוננת לרכבו. ד' תיאר כיצד שמע ברקע את אחותו צועקת כי הנאשם מרביץ לה, ומיד לאחר מכן ניתק הנאשם את הטלפון. בהמשך האירוע הזמין ד' משטרה, ותיאר את חששו מפני הנאשם. ביחס לאישום השני, תיאר כי אחותו סיפרה לו את אשר ארע, וכן כי הנאשם איים עליה ש"אם הם יתגרשו הוא יחתוך לה את הפרצוף עם סכין ושהיא תהיה מכוערת שאף אחד לא ירצה אותה" (עמ' 56 לפרוט', ש' 12-13).

בחקירתו הנגדית, עומת ד' עם העובדה שמסר שלוש הודעות במשטרה. כך למשל, נשאל האם שמע על מקרי אלימות נוספים והשיב שלא (עמ' 58 לפרוט' ש' 33). לדבריו, הפער בין ההודעות נטוע בלחץ מסיבי שהופעל עליו ועל בני משפחתו על ידי משפחת הנאשם שביקשו לסיים את הסיפור. עם זאת, הוא הבהיר כי לא שיקר כי אם "אמרתי פחות דברים, לא אמרתי את כל הדברים במלואם" (עמ' 58 לפרוט', ש' 18; עמ' 58 לפרוט', ש' 35-36; עמ' 63 לפרוט', ש' 15-16). בהמשך עדותו עולה כי המידע בדבר האלימות שספגה המתלוננת הגיע ממנה, ולא רק במסגרת ההקלטה של האירוע נשוא האישום הראשון "לא בהקלטה. היא אמרה לי את זה ביום יום, לאו דווקא בטלפון גם בפנים" (עמ' 59, ש' 29). ד' תיאר כי המתלוננת סיפרה לו על אלימות בדמות דחיפות, איומים, בוקסים וסטירות (עמ' 63 לפרוט', ש' 26-27).

גרסתו של ד' מחוזקת על ידי ת/14- תמלול שיחת 100. קריאת התמלול מעלה כי ד' פנה אל המשטרה ומסר להם כי שמע את אחותו צורחת בעקבות הכאת הנאשם אותה. במסגרת השיחה הבהיר ד' למוקדנית המשטרה כי אינו יודע את מיקומם, ושהם נמצאים ברכבו של הנאשם. אינני סבורה כי בעובדה שהנאשם עשה שימוש במונח "מפוצץ אותה" יש כדי

ללמד על פגם במהימנותו. בשלב בו פנה ד' אל המשטרה, יש להניח כי היה בסערת רגשות, לחוץ ודואג לאחותו. למשמע זעקותיה של אחותו חשש לגורלה, ויש להניח כי זו הסיבה בגינה עשה שימוש במטבע לשון זה.

מן האמור עולה כי בדומה למר י"א, עדותו של ד' מהווה עדות חיזוק משמעותית לגרסת המתלוננת בדבר האלימות שהופעלה כלפיה על ידי הנאשם.

ד. הקלטות

במסגרת ראיון הכנה שנערך למתלוננת אצל המאשימה, מסרה הראשונה כי בידיה שתי הקלטות שקיבלה מאחיה, ד', המתעדות את האירוע נשוא האישום הראשון; וכן הקלטה של שיחה שנערכה בין ד' לבין אחות הנאשם ובעלה (ת' וא'). במסגרת ראיון ההכנה, הובהר למתלוננת כי עליה להגיש את הראיות החדשות בתחנת המשטרה. עוד עולה כי ניתן אישור על ידי ראש ענף התביעות להשלמות כאמור (ראו נ/6- סיכום ראיון ההכנה עם המתלוננת, בפס' 10). ההקלטות הוגשו במסגרת עדותו של ד' (ת/4), שהקליט אותן במכשירו הנייד. האזנתי להקלטות ותוכןן זהה לתוכן המזכר (ת/11) המתעד את תוכןן. בטרם אדון בקבילות ההקלטות אציג את תוכןן בקצרה;

ההקלטה הראשונה אורכה מספר שניות, בגדרה נשמע הנאשם פונה אל ד', כשברקע נשמעת המתלוננת צועקת "ד' הוא הרביץ לי ד'", והשיחה מתנתקת מיד לאחר מכן.

ההקלטה השנייה מתעדת שיחה שיזם ד' אל הנאשם, מיד לאחר ניתוק הטלפון בהקלטה הראשונה, ובגדרה נשמעת המתלוננת צועקת "הוא מרביץ לי". ד' נשמע אומר לנאשם כי הוא יזמין לו משטרה, אולם מדבריו של הנאשם עצמו עולה כי המשטרה כבר נמצאת (ובכך הכוונה היא ככל הנראה לכוחות מג"ב).

ההקלטה השלישית מתעדת שיחה שאורכה כתשע דקות בין ד' לבין ת'א' וא'. האחרונים, כזכור, הם אחות הנאשם ובעלה, אשר בביתם שהתה המתלוננת בערב נשוא האישום הראשון. מהקלטה זו עולה כי הן א' והן ת' מודעים לאלימות של הנאשם כלפי המתלוננת. א' אף נשמע מביע פליאה שד' איפשר את קיום החתונה בין השניים בידעו את אופיו המורכב של הנאשם. במהלך השיחה מבקשים ת' וא' מד' שלא יגלה לאביו של הנאשם כי המתלוננת שהתה בביתם באותו הערב על מנת שהדבר לא יסבכם מולו.

קבילות ההקלטות

במהלך עדותו של ד', ביקש ב"כ המאשימה להגיש את ההקלטות כראיה קבילה. ב"כ הנאשם התנגד להגשתן בנימוק מרכזי שעניינו היעדר קבילות. בהחלטתי הוריתי על הגשת ההקלטות וסימונן כראיה, תוך שציינתי כי להגנה סלולה הדרך "לזמן את מי שנשמע בקו הטלפון על מנת לעמת אותם עם אמיתות השיחה. ככל שהעד שהוא צד לשיחה מעיד שאלה הם פני הדברים, הרי שההקלטה היא קבילה" (החלטתי מיום 10.07.19, בעמ' 57, ש' 4-6).

אומר בקצרה כי הנימוק המרכזי לקבלת ההקלטות כראיות קבילות הינה העובדה כי העד ד', אחיה של המתלוננת, היה צד בכל אחת מן השיחות המוקלטות. התנאים הפסיקטיים שנקבעו מימים ימימה בדבר קבילותן של הקלטות עומדים בעיניהם, אולם במרוצת השנים חלה התרככות מסוימת בקבלת הקלטות כראיה קבילה, וזאת כאשר אחד הצדדים לשיחה מאשר את קיומה ואת האמור בה (ראו בע"פ 6411/98 **מנבר נ' מדינת ישראל**, פ"ד נה(2) 150, 186 (2001); ע"פ 2801/95 **קורקין נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(1) 791, 804 (1998)). בהמשך ישיר, אישרו הערכאות המבררות הגשת הקלטות כראיות קבילות מקום בו אישר אחד הצדדים לשיחה את קולו בהקלטה (ראו, בשינויים המחייבים, בת"פ 57881-03-16 **מדינת ישראל נ' ואחנן** (פורסם בנבו, 29.01.18), בפס' 6; ת"פ (קר') 28024-05-17 **מדינת ישראל נ' משה מזרחי** (פורסם בנבו, 05.07.18); ע"פ (חי') 203-02-10 **מדינת ישראל נ' עופר שרון** (פורסם בנבו, 16.09.10), בפס' 22; ת"פ (ב"ש) **מדינת ישראל נ' דוד מויאל** (פורסם בנבו, 22.11.17), בפס' 3)).

נוסף על כך, האזנה לשיחות מלמד כי אין המדובר בשיחות "מבושלות" וכי הן בעלות מבנה ברור, החל ממוסיקת הרקע בזמן החיגוג ועד לסיומן. ד' העיד בפניו כי מדובר בהקלטות שבוצעו באמצעות אפליקציה המקליטה את השיחות אוטומטית, אולם השמירה של ההקלטות האמורות בוצעה על ידו (עמ' 62 לפרוט', ש' 10). עוד הובהר על ידו כי החל לשמור את השיחות בעקבות האירוע נשוא האישום הראשון. ד' נשאל לגבי הסיבה בגינה לא מסר את ההקלטות במהלך מתן הודעותיו במשטרה, שאז השיב "לא חשבתי על זה. כמו שלא הצגתי את ההקלטות אז לשוטר. אחר כך הצגתי אותם" (עמ' 62 לפרוט', ש' 31). אני מקבלת את הסבריו של ד', ואף אוסיף על כך כי אני סבורה כי בראשית הדרך הייתה לד', כמו גם ליתר בני המשפחות, תקווה כי הסכסוך יפתר בדרכי שלום, אולם משראה בחלוף הזמן כי לא כך הדבר, העביר ההקלטות באמצעות המתלוננת.

לבסוף, וכאן גם העיקר, הרי שבהחלטתי האמורה בדבר קבלת ההקלטות, אפשרתי להגנה לזמן לעדות את הצדדים הנשמעים בהקלטות האמורות כדי לאשש את אמיתותן. באופן לא מפתיע, ההגנה לא עשתה כן, ולא זימנה את א' ות' לעדות בבית המשפט בדבר השיחה המוקלטת. מכל מקום, נדמה כי ההגנה החליטה לזנוח את טענותיה בדבר קבילות ההקלטות, וסיכומיה נעדרים התייחסות משמעותית לסוגיה זו.

ערכן הראייתי של ההקלטות

האזנה להקלטות ועיון במזכר ת/11 המתעד את תוכן מלמד על היותן ראיות חיזוק בעלות משקל משמעותי המחזק את תזת המאשימה במספר מוקדים;

באשר לשתי ההקלטות הראשונות, שעניינן הקלטות השיחה של ד' עם הנאשם במסגרת האירוע נשוא האישום הראשון, הרי שיש בהן כדי ללמד כי גרסת המתלוננת ואחיה ד' - גרסת אמת היא. המתלוננת נשמעת ברקע כשהיא צועקת וזועקת לעזרת אחיה בעקבות הכאת הנאשם אותה. אכן, מוטב אילו היו ההקלטות מועברות ליחידה החוקרת עוד בעת הגשת התלונה. עם זאת, העובדה כי ההקלטות תואמות עד מאוד את גרסאות המתלוננת וד', ואלה הובאו זמן רב לאחר מתן

עדותם, יש בה כדי לחזק מאוד את גרסאותיהם.

באשר להקלטה השלישית- שיחה בין ד' (המזוהה במזכר "קול של גבר 1") לבין אחות הנאשם (המזוהה במזכר "קול של אישה") ובעלה (המזוהה במזכר "קול של גבר 2") גם זו טומנת בחובה ערך ראיתי רב. ראשית, העובדה כי בשיחה נשמעים ת' וא' מבקשים מד' שלא לספר לאביו של הנאשם כי המתלוננת שהתה אצלם בערב האירוע נשוא האישום הראשון ("לא אני תקשיב אני תומכת בצ' כי אני מה זה אוהבת אותה באמת אבל אבא שלי יהרוג אותי אם הוא ידע שהיא הייתה איתי"), מחזקת עד מאוד את גרסת המתלוננת כפי שנמסרה מפיה "לא יכולתי להגיד שאני אצל אחותו, כי היא אמרה שאם אבא שלה ידע שהיא משתפת עם זה פעולה, זה יהיה בעייתי" (עמ' 9 לפרוט', ש' 22-23).

הקלטה זו אף מחזקת את גרסת מר י"א, אביה של המתלוננת, שמסר כי א', גיסו של הנאשם, מסר לו כי הנאשם מרים ידיו על המתלוננת. כך, נשמע א' בשיחה כשהוא אומר לד' "תגיד לי איך תגיד לי ד'... לא אכפת לך מאחותך אחי היא כל היום חוטפת מכות מהכלב הזה תגיד לי" (בעמ' 2 למזכר תמלול ת/11).

זאת ועוד; ההקלטה מחזקת את גרסתו של ד', לפיה אחותו הייתה משתפת אותו בקשיים שלה עם הנאשם, כמו גם באלימות ואיומים מצדו. כך, ד' נשמע אומר לת' "תקשיבי אני מעורבת (צ"ל- מעורב) בכל העניינים זה שאף אחד לא יודע אני מעורב בהכל ואני יודע הכל", שאז השיבה לו ת' כי "אני יודעת היא אמרה לי כל הזמן שאתה יודע הכל ואתה כל הזמן תומך בה ועוזר לה" (עמ' 3 למזכר ת/11).

מעל הכל, הרי שההקלטה מחזקת את גרסת המתלוננת בדבר אלימות שהופעלה כנגדה על ידי הנאשם. האזנה לשיחה לא מותירה ספק בדבר גרסת המתלוננת, ודומה כי אלימות זו הייתה מוכרת לת' ולא', שהבינו כי המתלוננת מפחדת מהנאשם וסובלת בנישואיה עם הנאשם. כך למשל, א' נשמע אומר "הוא מתעצבן הוא מרביץ הוא מרים ידיים הוא משתגע" וכן נשמע אומר "אם אחותי הייתה רוצה להתחתן איתו הייתי מתאבד אחי ולא נותן לו להתחתן איתה" (בעמ' 4 למזכר ת/11).

אעיר לבסוף, כי אין חולק שת' וא' לא נחקרו בתחנת המשטרה בדבר הקלטת שיחתם עם ד' (הם נחקרו על האירוע נשוא כתב האישום מספר ימים לאחר הגשת התלונה על ידי המתלוננת, עוד בטרם גילוי הקלטות). עם זאת, הוגשו לעיוני מזכרים רבים המלמדים על ניסיונות היחידה החוקרת לזמנם למתן עדות בעקבות גילוי ההקלטות, ונדמה לי כי לא יהיה זה מוגזם לומר שהשניים ניסו להימנע מלהיחקר על שיחה זו בתחנת המשטרה. הדבר אף עולה בקנה אחד עם תוכן הקלטת השיחה, בגדרה הביעו חשש שמא אביה של ת' (שהוא גם כזכור אביו של הנאשם) יגלה את מעורבותם ואת העובדה כי המתלוננת שהתה בביתם בערב האירוע נשוא האישום הראשון.

ובמה דברים אמורים? מזכר ת/15 מיום 04.03.19 שנערך על ידי רס"ר בן שימול מלמד כי היא ניסתה לזמן את הזוג למתן עדות. במהלך השיחה מסר לה א' כי הוא אינו רוצה להיות מעורב בסיפור הזה, אולם לבסוף הסכימו השניים להתייצב עוד באותו היום בשעה 16:00. השניים לא התייצבו במועד האמור. במזכר ת/25 מיום 18.04.19 שנערך על ידי רס"ב אורן לוי עולה כי ניסה לזמן את הזוג בשנית בתיאום עם ב"כ הנאשם, אולם האחרון מסר להם כי השניים לא

יוכלו למסור עדות לפני החג אלא רק לאחריו וכי ממילא ב"כ ישהה בחו"ל עד ליום 01.05.19. במזכר ת/17 מיום 01.05.19 שנערך על ידי רס"ר בן שימול עולה כי היא שוחחה עם א' טלפונית ומסרה לו כי ישנה החלטה שיפוטית ועליו להגיע יחד עם ת' למסור עדות. עולה מן המזכר כי נמסר לא' כי עליו להגיע בשעה המבוקשת, וכי אם ישנה בעיה עליו לפנות לב"כ הנאשם. במזכר ת/26 מיום 06.05.19 שנערך על ידי רס"ב אורן לוי עולה כי השניים לא התייצבו כנדרש כאשר אין בפיהם הסבר לאמור. סוכם כי השניים יגיעו למחרת, ויעדכנו על שינויים דרך ב"כ הנאשם. ממזכר ת/27 מיום 16.05.19 עולה כי ביום 07.05.19 התייצבו השניים מלווים בב"כ הנאשם, אולם לאחר המתנה של כשעה היה עליהם לעזוב את המקום. עולה עוד כי ביום 16.05.19 יצר עמם רס"ב אורן לוי קשר וזימן אותם להגיע למתן עדות. השניים מסרו לו כי אין בכוונתם להגיע, ובפרט לאחר שהגיעו בפעם קודמת ונאלצו להמתין עד אשר עזבו. במקביל, ממזכר ת/18 גם כן מיום 16.05.18 שנערך על ידי רס"ר בן שימול עולה כי זו שהתה לצדו של רס"ב אורן לוי בזמן שיצר עמם קשר.

מן האמור עולה כי נעשו ניסיונות רבים לזמן את השניים לעדות, ואולם אלה לא צלחו. אכן, השניים הגיעו בליווי עו"ד כץ תחנת המשטרה, אולם לאחר שלא הסכימו להמתין עוד, יצאו מן התחנה ולא שבו אליה. מכל מקום, לו הייתה ההגנה מעוניינת להשמיע את גרסתם של בני הזוג בדבר שיחת הטלפון, הרי שכפי שכבר צוין לעיל, נסללה לה הדרך לזמנם לעדות בבית המשפט. משלא עשתה כן, אל לה להגנה לטעון כנגד קבילותן של ההקלטות.

ה. גרסת הנאשם

כפי שהובא לעיל, הנאשם בעדותו בבית המשפט הכחיש כי הכה את המתלוננת, וכן הכחיש את יתר טענותיה שהובאו בעדותה. נוסף על כך, העיד כי ד' אחיה של המתלוננת אמר לו כי אם ישלם סכום של כמאה אלף שקלים, המשפחה תבטל את התלונה. בהודעתו במשטרה (ת/22) הכחיש את המיוחס לו וטען כי מעולם לא הכה את המתלוננת, ולכל היותר הרים את קולו. עיון בהודעתו זו מעלה כי כאשר נשאל לגבי האירוע נשוא האישום השני, בגדרו שהו השניים בבית הוריו, השיב "זה לא קרה מעולם. היא משקרת כי היא לא היתה בבית וגם בשבת היא לא היתה בבית" (ש' 75) מיד לאחר מכן השיב ומסר "אני חושב שהיא עזבה לפני שבוע ויום" (ש' 78). כאמור, הדבר בא בסתירה מסוימת לעדותו בבית המשפט, אשר אישר בה את קיום האירוע נשוא האישום השני שהתרחש לאחר ארוחת הערב בבית הוריו, אולם הכחיש כי הפעיל אלימות או איים על המתלוננת.

התרשמתי כי עיקר ניסיונותיו של הנאשם בעדותו הינם ללמד על שקריה של המתלוננת. כך למשל, הגיש לעיוני מסמך שאורכו 254 עמודים המתעדים הודעות טקסט בין השניים (נ/3). מסמך זה נועד לסתור חזיתית את טענת המתלוננת לפיה כל חייה עם הנאשם היו סבל גדול. ואכן, עיון בהודעות בין השניים במהלך השנים מלמד על מערכת יחסים שידעה גם רגעי אושר ואהבה. לצד אלה ניתן לראות גם רגעי קושי ומספר רב של עליות ומורדות. בפרט חשוב לציין כי מן ההודעות עולה כי השניים המשיכו לשמור על קשר באמצעות הודעות טקסט, והן קשר טלפוני, עד ליום 23.02.2019, הרבה לאחר הגשת כתב האישום בעניינו של הנאשם. לעיתים, נראה כי השניים יישרו את ההדורים ביניהם, אולם לבסוף נראה כי היחסים עלו על שרטון.

התכתובות הרבות שהוגשו לעיוני מלמדות על מערכת יחסים הרסנית שידעו השניים, והדבר אף המשיך לאחר הגירושין

ולאחר שההליך בעניינו של הנאשם החל (בטרם נשמעו עדויות). טענת ההגנה כי יש בתכתובות האלה כדי ללמד על אופייה הבעייתי של המתלוננת, אין בה כדי להוביל לזיכוי האוטומטי של הנאשם. המאשימה לא ביססה את הרשעת הנאשם אך על עדותה היחידה של המתלוננת (הגם שיכלה לעשות כן), ולצורך הרשעתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר הצטיידה במספר ראיות נוספות, מהן עולה תמונה ברורה לפיה מערכת היחסים בין השניים כללה הפעלת אלימות והטחת איומים כלפי המתלוננת. ראיות אלה מסירות כל חשש לפיו המדובר במזימה זדונית של המתלוננת שנועדה להעליל עליו מעשים לא לו.

העובדה כי המתלוננת המשיכה ליצור קשר עם הנאשם גם לאחר אירוע האלימות האחרון מלמד על רצונה לנסות וליישר את ההדורים, כמו גם על הצורך שלה בקרבת הנאשם, חרף הקשיים שחוו וחרף התנהגותו האלימה. כפי שצוין לעיל, אין המדובר בהתנהגות חריגה מצדה, והיא אף העידה בעצמה כי אהבה מאוד את הנאשם גם לאחר המעשה. אדגיש כי אין באמור כדי ללמד על מידותיה הטובות של המתלוננת במסגרת מערכת היחסים בין השניים. ההליך הפלילי דן לא נועד לחלק ציונים לכל אחד מן הצדדים, או לקבוע את מידת האשמה של הצדדים בפירוק התא המשפחתי. על בית המשפט לזקק את כלל החומר שהוגש לעינו ולבחון האם הוא עולה כדי הוכחת אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר, אם לאו.

זאת ועוד; הנאשם בהגנתו לא ניסה להוכיח את חפותו זולת עמידה על אופייה הבעייתי לכאורה של המתלוננת. כך למשל, לאורך פרשת התביעה הוגשו לבית המשפט מספר רב של ראיות, שהיה בכוחו של הנאשם לסתור נוכח גרסתו המכחישה את המיוחס לו. נכונים הם הדברים ביחס להקלטת שיחתו של ד' עם א' ות'. הנאשם בחר שלא להביאם לעדות מטעמו, כמפורט לעיל. בנוסף, שמו של אביו של הנאשם הוזכר לא אחת במהלך פרשת התביעה, ונטען שהפעיל אי אילו לחצים על בני משפחת המתלוננת על מנת שזו האחרונה תחזור בה מתלונתה. כידוע, הלכה מושרשת היא כי "יש לייחס משקל משמעותי לאי זימונו של עד הגנה לצורך ביסוס טענה מהותית כך שבית המשפט יוכל לצאת מתוך הנחה כי אילו העיד אותו עד הייתה עדותו תומכת בגרסת המאשימה" (ראו בע"פ 3947/12 סאלח נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 21.01.13), בפס' 37; עוד ראו בע"פ 437/82 סלומון אבו נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 06.04.83). משלא זומן אביו של הנאשם לסתור טענות אלה, אין להגנה להלין אלא על עצמה ויש בכך משום חיזוק עדויות המאשימה.

כאן הוא המקום להתייחס גם לטענת ההגנה בדבר מחדל החקירה המתבטא בכך שהיחידה החוקרת לא פעלה כראוי לאיתור מצלמות אבטחה הקיימות בבתיים רבים בשכונת ארנונה בירושלים (בה שהו השניים במסגרת האישום השני). טענה זו גובתה בצילומים של מספר מצלמות אבטחה הפרוסות ברחוב (נ/2). דינה של טענה זו להידחות;

לא יכול להיות חולק כי תיעוד חזותי של אירוע פלילי הוא דבר מבורך במסע אחר חקר האמת. עם זאת, המציאות מלמדת כי אין הדבר נגיש בכל מקרה, ואין המדובר בתנאי מחייב לצורך הרשעה. בסופו של יום לבית המשפט סמכות להרשיע נאשם על סמך עדות אחת ויחידה, ומעבר לכך, הרי שעל פי עקרונות שיטתנו המשפטית נדרשת המאשימה להציג את סך הראיות המספיקות להרשעתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר, ולא מוטלת עליה החובה לתפוס ולהציג את כלל הראיות האפשרויות- "הדין הוא שדי בראיה "מספקת" ואין כלל המחייב את התביעה להציג את הראיה "המכסימלית" שניתן להשיג" (ע"פ 804/95 גרינברג נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(4), 200, עמ' 208-209). בנסיבות

המקרה דנן נדמה לי כי אין לטענת ההגנה על מה להישען. ראשית, מזכר ת/20 מלמד כי רס"ר טל פרנסה ביצע סריקה באזור רחוב רבדים 25 לאיתור מצלמות, אולם ללא הצלחה. יש להניח כי בחיפוש האמור ניסה רס"ר פרנסה לאתר מצלמות המכסות את אזור בית הוריו של הנאשם. אינני שותפה לדעת ההגנה לפיה על המשטרה היה לאתר מצלמות לאורך רחוב רבדים כולו, ובכך לאתר את מסלול ההליכה של המתלוננת והנאשם, וזאת בפרט נוכח השעה המאוחרת, וכן נוכח העובדה שממילא יש להניח כי מצלמות אבטחה של הבתים ברחוב היו מכסות בעיקר את שטחי הבתים, ולא דווקא את מסלול ההליכה של המתלוננת. דומה כי ההחלטה האם לנסות לאתר "מסלול חזותי" של המתלוננת ברחובות שכונת ארנונה הינה החלטה המצויה בשיקול דעת היחידה החוקרת במסגרת חקר האמת, ויש אף להניח כי מדובר במאמץ משמעותי שייתכן ולא ראתה צורך לקיים בנסיבות העניין. משכך, ולאור העובדה כי נעשה מאמץ לאתר מצלמות אבטחה באזור בית הוריו של הנאשם- אינני סבורה כי מדובר במחדל חקירתי, ובוודאי לא כזה המצדיק את ביטולו של כתב האישום או זיכויו של הנאשם.

תוצאה

כפי שפורט בהרחבה, מן העדויות שנשמעו בפניי מצטיירת תמונה ברורה של מערכת יחסים מורכבת וקשה בין המתלוננת לנאשם, אשר ידעה אי אילו מחלוקות וסכסוכים לאורכה. עולה עוד כי אף לאחר האירוע נשוא כתב האישום, ניסו השניים לקיים את מערכת היחסים אולם ללא הצלחה.

עדויות של המתלוננת הותירה רושם מורכב. מחד, התרשמתי כי זו כוללת גרעין מבוסס של אמת, ואני סבורה כי אלימות מילולית ופיזית היו מנת חלקה במהלך הקשר, אולם מאידך, עלה הרושם כי ישנו אלמנט מסוים של הגזמה והקצנה של חוויותיה. הקצנה זו, כך סברתי, נובעת בעיקרה מתחושות כעס ותסכול לאור סיומה של מערכת היחסים, כמו גם הצורך בהכרה בעוול שנגרם לה ועשיית צדק עמה.

העבירות בהן הורשע הנאשם הינן כאלה המאפשרות את הרשעתו בדין בהסתמך על עדויות היחידה של המתלוננת (ראו סעיף 54א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971). עם זאת, אני סבורה כי הראיות שהוגשו לעיוני כוללות מספר רב של חיזוקים המלמדים כי גרסתה של המתלוננת הינה גרסת אמת. חיזוקים אלה יש בהם כדי להסיר את החשש שמדובר בגרסה שקרית המונעת מרגשות נקם. אני קובעת כי מדובר בגרסת אמת בבסיסה.

ביחס לאישום הראשון- הוכח מעבר לכל ספק סביר התקיימות האירוע נשוא האישום הראשון, וכן הוכח כי הנאשם הכה את המתלוננת בעודם ברכבו, עד אשר ביקשה המתלוננת את עזרתם של כוחות מג"ב שהיו במקום. הרשעת הנאשם באישום זו מבוססת על גרסת המתלוננת, על עדותו של ד', אחיה, ועל הקלטות השיחות שביצע ד' עם הנאשם. חיזוק נוסף נובע מעדותו של מר י"אד', אביה, שהעיד כי שמע ממנה על אלימות מצדו של הנאשם.

ביחס לאישום השני- הוכח מעבר לכל ספק סביר כי במסגרת אירוע זה הכה הנאשם את המתלוננת בשתי סטירות לפניה, כשהם בדרכם מבית הוריו של הנאשם לביתם שלהם, וכן הוכח כי איים עליה ברצח. הרשעה זו מבוססת על גרסת המתלוננת וכן על ידי החיזוקים שמצאתי שפורטו בהכרעת הדין, ובפרט עדותו של ד', אחיה, שהעיד כי שמע על

אירוע זה מפי המתלוננת (וראו גם בהודעתו במשטרה ת/8, ש' 7-10).

יש עוד להוסיף לאמור את החיזוקים העולים בהקלטת השיחה השלישית עם א' ות' (שיחה שלישית ב-ת/4), המלמדת כי היה זה ידוע כי הנאשם פועל כלפיה באלימות.

ביחס לאישום השלישי- המדובר באירוע שהתרחש כשלושה חודשים לפני האירוע האחרון נשוא האישום הראשון. המתלוננת אכן העידה בדבר קרות אירוע זה, אולם העדות נטענה בשפה רפה, יחסית, והמאשימה לא הגישה לעיוני ראיות נוספות התומכות בקרות האירוע. בשים לב לאמור, מצאתי לזכות את הנאשם מן המיוחס לו באישום השלישי, וזאת מחמת הספק. כידוע, העובדה כי בית המשפט מצא לאמץ את גרסתה של המתלוננת, אין בה כדי להוביל לקבלתה של כל אמרה ותוכן. כפי שהובא לעיל, מצאתי כי בנסיבות המקרה דנן נדרשים חיזוקים נוספים, שיסירו את החשש שמא מדובר בניסיונות לטפול לנאשם מעשים נוספים עקב הכעס והכאב שחשה ממנו (ולעניין זה השוו ב-ע"פ 6950/17 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 24.09.19)). לעניין אישום זה ובהיעדר חיזוקים לו, מצאתי כאמור לזכות את הנאשם מן המיוחס לו מחמת הספק.

ניתנה היום, כ"א שבט תש"פ, 16 פברואר 2020, במעמד הצדדים